

— Е, азъ съмъ самъ. Нѣма кой да жали за мене. Тукъ нѣма и какво да се двоумя. Сбогомъ!...

И младиятъ зидаръ полека се отпусналъ отъ дѣската и се хвърлилъ надолу. Тѣлото му паднало и той се убилъ.

По-стариятъ зидаръ, баща на сѣмейство, останалъ здравъ и читавъ и прѣзъ цѣлия си животъ си спомнялъ съ благодарностъ за приятеля си.

Прѣвелъ: Забо-Бабо.

Бѣдната русалчица.

(приказка).

Старецътъ, дѣдо Воденъ, постоянно враждувалъ съ хората. Вече доста много му тѣ досаждали. Ту гората изсѣкли и изсушили блатото, ту кюнци поставятъ и водата чакъ тамъ нѣгдѣ си прѣкарватъ, ту съ здрави бентове водата въ рѣкитѣ запришватъ.

Дѣдо Воденъ не обичалъ човѣцитѣ и винаги билъ готовъ да имъ направи нѣкоя грамадна неприятностъ. Той заповѣдалъ и на русалкитѣ да плашатъ хората или да ги измамватъ въ блатото...

Еднажъ дѣдо Воденъ викналъ при себе си русалката Пролѣтянка, па ѝ казалъ:

— Слушай, дѣщерко, край нашето езеро се е загубило едно момиченце отъ близкото село. То сега обикаля около брѣга. Иди при него, помилвай го и го излѣжи къмъ блатото. Нека дѣвой-